

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen,
Præstehusene 6,
2620 Albertslund
Tlf. 43 96 13 71
Girokonto: 314-1861
E-mail: lone-poulsen@mail.tele.dk

LAKSHMI ASHRAM NYT

Albertslund, d. 26. november 2000

Kære venner!

Så er der igen nyt fra Lakshmi Ashram, og jeg udsender **SANCHAR 86**, der er meget fyldigt og indeholder følgende artikler:

David Hopkins beretning om stort og småt på ashrammen.
Parwati Goswamis rapport om aktiviteterne i Udyogshala – spinde- og væveværkstedet.
Anand Bhais artikel om et forskningsprojekt for tilpasset teknologi til livet i bjergene.
Neema Behns artikel om Gandhi filosofi i praksis.
Basanti Behns rapport om aktiviteterne omkring Landsbycentret i Danya.

Som I kan se, er der stor aktivitet i gang i alle Lakshmi Ashrams gøremål, og jeg håber, at I vil nyde læsningen af de forskellige artikler. Jeg har endnu en rapport liggende fra Neema Behn om nogle af de mange aktiviteter, der har fundet sted i anledning af 100-års dagen for Sarala Behn – Lakshmi Ashrams grundlægger. Denne rapport vil I få tilsendt næste gang.

Lakshmi Ashrams hjemmeside på Internettet har nu fået en noget nemmere adresse:

<http://go.to/lakshmiashram>

Jeg vil slutte med at takke for alle sponsor-pengene til pigerne og for de andre bidrag. Samtidig skal der lyde en opfordring til stadig at støtte Lakshmi Ashram. Alle beløb – store som små – er velkomne. Jeg overvejer at sætte sponsorbidraget lidt op. Det har i mange år været 1500 kr. pr. pige pr. år, men såvel i Indien som andre steder er de daglige udgifter steget i de senere år. Jeg benytter dog stadig de samme girokort, men hvis nogle af jer har mulighed for at sende lidt ekstra penge, så vil de absolut kunne bruges.

God læselyst og tak for samarbejdet.
Og til allersidst vil jeg ønske alle en god jul og et godt nytår.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Sanchar 86

Beretning om stort og småt på Lakshmi Ashram

v. David Hopkins

Sidst jeg skrev til jer, fortalte jeg udførligt om de igangværende aktiviteter på Lakshmi Ashram og nævnte, at vi håbede at optage nye piger for at bringe elevtallet i de mindre klasser op. I slutningen af juni sluttede i alt ni piger sig til Lakshmi Ashrams familie, fem piger i 2. klasse, én i 4. klasse og tre i 6. klasse. Alle disse piger – selv de yngste – er faldet rigtig godt til og deltager aktivt i de daglige gøremål. Prema Behn ofrer en masse tid på de fem mindste piger og støtter dem både i deres mere formelle undervisning og med at styrke deres selvværd gennem sang, dans og optræden. Fire af pigerne kommer fra den dal, hvor Prema Behn og eleverne i 9. klasse i sommer var på fredsvandring. Den femte lille pige, Neha, kommer fra en fjernere landsby tæt ved de kendte templer i Jageshwar.

Shobha, datter af butiksindehaveren, der var blevet enkemand, og som vi nævnte i Sanchar 85, er faldet godt til i 6. klasse. Det kan også siges om Radha, den unge forsømte kvinde, som er en af de fem elever i det omtalte 6 måneders spinde- og vævekursus, som Parwati Goswami leder. Indtil nu har gruppen koncentreret sig om at gøre raulden klar til spinding for derefter at spinde den på den lokale traditionelle spinderok, Bageshwari Charka.

Fem elever, alle piger, har meldt sig til Gandhi filosofikurset. De meget optaget af deres studier. Efter næsten tre måneders introduktion her, forestået af Neema og Kanti samt Aniruddh Bhai fra Gujarat, er de nu taget til Mussoorie for at deltage i et ungdomsprogram, der bliver ledet af en organisation, som vi har meget tætte forbindelser med, SIDH (Society for Integrated Development of Himalayas). Samtidig deltager de i et 10-dages meditationskursus (Vipassana Meditation) i Dehra Dun. De vender tilbage til ashrammen efter Diwali-festivalen i slutningen af oktober.

Festivaler spiller en vigtig rolle for folk i Indien, og både medarbejdere og elever på Lakshmi Ashram ser med begejstring frem til enhver festival. En af dem, der bliver fejret med særlig glæde, er festen for Shri Krishna Janmashtami, der falder på den ottende dag efter fuldmåne i Hindu-månedens Bhadrapad (august-september). I dagene før festivalen har eleverne travlt med at øve en sang og et dansedrama om de begivenhederne før Shri Krishnas fødsel samt episoder fra hans barndom. En scene bliver sat op på engen neden for Lakshmi Ashram, hvor landsbyboerne samles i tusindvis – især kvinder og børn. Selv om Janmashtami falder i monsunen er vejrguderne som regel med os. Men i år, som har været det vådeste år i årtier, afbrød en kraftig regn arrangementet. Almindeligvis bliver scenen sat op dagen før, men regnen forhindrede det. Tidligt om morgenen på selve dagen arbejdede alle på at få rejst scenen, men regnen tog igen fat. Da regnen ingen ende ville tage, blev det til sidst besluttet at spille dramaet i vores mødesal, men den var alt for lille til de mange mennesker, der ville komme. Det endte med, at det foregik på gårdspladsen foran ashrammen, men heller ikke her kunne der skaffes plads til alle, og mange gik skuffede hjem.

Vi har også fejret Vinoba Bhaves fødselsdag den 11. september og Mahatma Gandhis den 2. oktober. I dagene op til festligholdelse af Vinoba fortalte lærerne eleverne om hans liv og om de unikke kvaliteter i hans personlighed. Klasserne forberedte små sketcher om hans liv, især om hans barndom og om Bhoo-dan Angola – Jordgavebevægelsen. Vinoba Bhave opsugede mange fine personlige egenskaber fra sin mor, som var meget religiøs, og de små elever opførte en lille sketch, der illustrerede, hvordan han fra helt lille dreng lærte at dele med andre, hvad han end havde. På selve dagen udkom elevernes seneste numre af de håndskrevne skoleblade – “Vijay” and “Suryoday” – som var særlige udgaver, der markerede Vinoba-dagen. Mange elever havde skrevet artikler om hans liv og levned.

foredrag om Gandhi.

Den 2. oktober var det 131-års fødselsdagen for Mahatma Gandhi, Nationens Far. I år gjorde lærerne meget ud af at forberede eleverne på at være med i en meget disciplineret Prabhat Pheri – “daggrys-vandring”. Alle elever og lærere tog af sted ved daggrys – to og to – ned ad stien til landsbyen og op på den modsatte bjergskråning til Anasakti Ashram, hvor Mahatma Gandhi tilbragte omkring ti dage i sommeren 1929. Dengang stod bungalowen alene på bjergkammen omgivet af tæt skov, hvor vilde dyr strejfede omkring i stort antal. Faktisk listede en leopard tæt forbi Gandhi en dag, mens han sad på verandaen, hvor andagtsrummet nu er. I dag er stedet en magnet for turister, og et antal hoteller er dukket op i nærheden. Mens pigerne bevægede sig langsomt mod Anasakti Ashram, sang de sange og råbte slogans. Da de ankom, satte de sig stille ned i andagtsrummet og sang deres morgensange. Nogle få besøgende og et par lokale beboere deltog også, men der var skuffende få landsbyboere. Efter morgenandagten fortalte Aniruddh Bhai i et meget enkelt sprog eleverne om, hvordan Gandhi bare var lige som dem, og hvordan han havde overvundet sin svaghed og var blevet til den store personlighed. Om eftermiddagen var der et specielt program for eleverne – først en spindetime, hvor de ældste elever arbejdede på spinderokken, mens de mindre brugte en håndtlen. Det blev fulgt op af optræden, hvor klasserne opførte små sketcher om Gandhis liv. Mange af de store elever holdt også små

Nøjagtig som året markeres af de mange festivaler, kommer de forskellige landbrugsaktiviteter, efterhånden som årstiderne skifter. I Lakshmi Ashrams landbrugskalender – fuldstændig lige som i landsbyerne – er der ingen opgave, der er så vigtig som græshøstning. Så snart monsunen er hørt op, og vejret ser ud til at arte sig vel, bliver udfordringen med at høste det høje græs på skråningerne omkring ashrammen taget op med stor begejstring. Fra den dag lægges næsten alle andre aktiviteter til side, og pigerne tager deres segl og arbejder sig langsomt ned over skråningerne. Græsset skæres og lægges til tørre. Senere bliver græsset bundet sammen og bæres ned mod ashrammen, hvor der laves høstakke. Høet bruges som ekstra foder til køerne, mens græsset er sparsomt om vinteren. Mens de ældste piger og medarbejderne arbejder fra kl. 6.30 om morgenen indtil tusmørke med blot en middagspause til frokost og hvile, er det de små piger, der har ansvaret for madlavning, rengøring og i det hele taget for alle andre gøremål.

I mit sidste brev beskrev jeg det voldsomme regnvejr, som vi oplevede, og regnen fortsatte længe næsten uden ophold – et gode som bragte livet tilbage i vandløbene og fik små kilder til at bryde frem forskellige steder i haverne. Men for vores grønsagshaver var den uophørlige regn nu ikke ligefrem en velsignelse. Mange af de grønsager, vi dyrker i monsuntiden, især agurker og græskar, rådne i rødderne. Sidste sommer, da vi havde underskud af regn, fik vi et rekord-udkomme fra haverne, men i denne monsun blev produktionen reduceret. Eleverne er nu i fuld gang med at forberede jorden inden vores efterårssåning og ser frem til en bedre høst næste gang.

I de medfølgende rapporter vil I få yderligere nyheder om de aktiviteter, der finder sted her. Vi tror, at I vil finde dette ”Sanchar” af interesse, og at det vil hjælpe til med at bringe jer nærmere – i det mindste i sjælen – til Lakshmi Ashram. Vi værdsætter ”Sanchar” meget som et middel til at holde os i kontakt med alle de mange venner, som med deres uselviske støtte til vores aktiviteter hjælper os i vores beskedne arbejde med at tjene samfundet i den fjerntliggende del af Himalaya.

Rapport om de igangværende træningsaktiviteter i Udyogshala

v. Parwati Goswami

År 2000 har været en udfordring for mig. Jeg har haft et utal af ideer i hovedet, om hvordan jeg bedst kunne gøre nytte af værkstedet, Udyogshala, om hvilke aktiviteter, der kunne udføres og i hvilken rækkefølge. Jeg fortalte om mine tanker og ideer til mine kolleger.

Det startede alt sammen i februar, da børnene vendte tilbage fra ferie. Først på det tidspunkt begyndte aktiviteterne. I starten af året gik arbejdet på værkstedet med sneglefart, fordi jeg havde så travlt med afslutte elevernes kurser og arrangere prøver for dem. Fra februar indtil maj vævede seks elever fra 9. klasse tæpper med stor interesse og entusiasme. De lærte at gøre vævestolen klar, at væve og at lave forskellige mønstre. De viste stor selvsikkerhed med at lære dette. Alt udføres i hånden, og der er meget lidt brug for udstyr, men i stedet for er det en vanskelig aktivitet, der kræver meget intensivt arbejde, som også er meget tidskrævende. Hver enkelt knude bindes i hånden.

Efter denne undervisning af eleverne i 9. klasse, var jeg i stand til at virkeliggøre de ideer, jeg havde samtidig med at inkorporere de forslag, mine kollegaer var kommet med. Dette træningsprogram har tre forskellige grupper, der hver laver forskelligt arbejde.

Første gruppe:

Dette er et træningsprogram i at spinde og væve for kvinder, som ønsker at blive selvforsynende. Forskellige personlige grunde og familieforhold ligger bag deres ønsker. De er alle interesserede og ivrige efter at lære så meget som muligt. Der er fem kvinder i alt. Deres program vil vare i ti måneder fra den 15. juni til den 15. april næste år. Programmet er delt op i fem enheder. I den første måned skal de simpelt hen gøre sig fortrolige med materialet – uld, som de skal spinde på en simpel håndten. Dette bliver fulgt op af tre måneders spinding på den lokale spinderok, Bageshwari Charkha, hvor hver kvinde har det mål at spinde otte kilo uldgarn. Så følger en@1_ måned med tæppevævning, hvor det forventes, at den enkelte kursist væver et lille tæppe. Herefter vil der blive vævet tæpper i fire måneder. Deres kursus afsluttes med en 15 dages studietur, hvor de skal besøge forskellige produktionssteder.

Anden gruppe:

Eleverne i Gandhi Filosofi kurset udnytter deres to timer til praktisk arbejde med at lære, hvordan de kan blive selvforsynende med stof. Der er også fem i denne gruppe. Med stor glæde, entusiasme og interesse lærer de at spinde på såvel håndten som spinderok. De bruger garnet, de har spundet, til at strikke sweatere af. Inden for tre måneder har de spundet ti kilo garn, hvoraf de har strikket seks sweatere. Alle pigerne arbejder virkelig meget hårdt.

Tredje gruppe:

Denne gruppe omfatter seks elever fra 9. og 10. klasse, der skal lære at væve tæpper. Desuden spinder de på spinderokken for at producere garn til nogle sweatere, som de også skal strikke.

Således arbejder der hver dag elleve elever i Udyogshala i to timer, mens fem piger fra den første gruppe arbejder der i fem timer. Disse seksten elever har på fire måneder spundet 40 kilo uldgarn og har vævet 17 tæpper og små måtter samt strikket 38 sweatere. Alle arbejder med store glæde og entusiasme, hvilket jeg sætter overmåde megen pris på.

Til slut vil jeg udtrykke min varme tak til to af Lakshmi Ashrams venner for deres økonomiske støtte til arbejdet i Udyogshala. Pengene vil blive brugt til at reparere materiellet og til at bringe eleverne på en studietur.

Forskningsprojekt for tilpasset teknologi til livet i bjergene

v. Shri Anand Bhai

Det at det nye årtusindes begyndelse og 100-års fødselsdagen for institutionens grundlægger, Sarala Behn, blev fejret på samme tid, giver os en naturlig inspiration til at evaluere vores aktiviteter. Det er absolut essentielt, at vi først og fremmest fortæller jer om det primære mål for vores institution.

Sarala Behn indprentede altid følgende for sine medarbejdere: "*Vores primære mål må være opbygning af et ikke-voldeligt samfund.*" Det er derfor kun naturligt, at dette blev målsætningen for vores insti-

tution, og det er klart, at vi leder forskningsprogrammet for tilpasset teknologi til livet i bjergene med denne holdning liggende i underbevidstheden.

med at dyrke jorden, og desværre skal alt dette arbejde udføres af vores mødre og søstre, fordi hovedparten af mændene er væk fra bjergene i deres søgen efter arbejde.

I bjergene er det mangel på det rigtige værktøj og tilpassede arbejdsmetoder i de daglige aktiviteter, der er hovedårsagen til det ekstra arbejde. Fire personer i lavlandet kan hyppe ca. 2 hektar jord (80-120 nalis) på fire timer, mens fire kvinder i bjergene kun med stor anstrengelse er i stand til at hyppe fire nalis jord på fire timer. Når der bruges moderne maskiner som f.eks. traktorer bliver forskellen endnu større.

Det er muligt ved brug af det rigtige værktøj og de rigtige arbejdsmetoder fuldstændig at eliminere disse forskelle. Vi har foretaget sådanne eksperimenter i tidens løb på Lakshmi Ashram. Med sloganet: *"Eliminer disse uligheder!"* begyndte vi i 1988 vores forskningsprogram for tilpasset teknologi til livet i bjergene. Her tolv år senere føler jeg, at jeg satte mig et lidt urealistisk mål. Alle socialarbejdere begynder vel deres arbejde med denne slags umulige mål.

Når man ser tilbage på projektets forløb, finder jeg alligevel rigeligt bevis på, at vi har udrettet meget i de tolv år. I adskillige områder har vi haft stor succes. Hvert år når tusinder af vores redskaber og værktøj ud til bønderne og håndværkerne. Vi har udviklet og konstrueret omkring halvtreds forskellige typer værktøj og materiel og vundet stor tillid hos offentligheden.

Ved denne evaluering føler jeg, at vi i disse tolv år dog kun har været i stand til at gå ét skridt fremad, og at vores virkelige mål stadig ligger langt fra os. Jeg er meget glad for de sidste tolv års forløb, men i stedet for kun at nyde vores succeser er målet, at vi skal udnytte disse succeser for at nå frem til det virkelige mål. "Kun et skridt fremad på tolv år!" Denne viden er både overraskende og bedrøvelig på samme tid, men det er realiteten. Men det næste skridt står meget klart for mig, for i selve Lakshmi Ashram har vi foretaget forsøg, hvorved vi har opnået forøget udkomme af dyrkningen af mindre jord med mindre arbejde og på mindre tid.

Når sådanne eksperimenter udføres af vores institution, et landbrugsuniversitet eller et landbrugs-forskningscenter, så får de kun konkret betydning, når de påvirker menneskenes liv. Under fredsvandringerne (padyatras) i år i anledning af 100-års dagen for Sarala Behn er der åbnet mulighed for sådanne eksperimenter, for et antal unge mennesker fra de omkringliggende landsbyer har taget kontakt med os. Det vil vise sig, om der kommer nogle resultater ud af dette.

Gandhi Filosofi i Praksis

v. Neema Vaishnava

Radha Didi har følt et meget dybt behov for at udbrede kendskabet til Gandhi Filosofi for at forøge modenheden hos de unge medarbejdere i de frivillige organisationer i Uttarakhand og for at give de unge studerende, drenge og piger, et skub i den rigtige retning i opbygningen af deres liv – dvs. at udvikle et sandt livssyn og en sund livsstil. Resultatet var, at der startede et syv måneders trænings-program i 1993 under overskriften "Gandhian Vichar Achran Prashikshan" – Gandhi Filosofi i Praksis. Her blev der

gjort forsøg – inden for rammerne af Gandhis filosofi – på at give medarbejdere og unge mennesker retningslinier for at udvikle intellektets modenhed og opøve i selvforsyning. Hidtil er syv af sådanne kurser blevet gennemført.

Det ottende program begyndte i juli 2000. Pga. praktiske vanskeligheder, som vi er stødt på ved at afholde fælles kurser for både drenge og piger, og pga. manglende egnede faciliteter, er der ikke tilmeldt nogle drenge denne gang.

Vi har observeret i løbet af de sidste tre år, at antallet af medarbejdere fra institutionerne og unge mennesker, der er blevet tilskyndet eller udvalgt af institutionerne til at deltage i vores program, er formindsket, mens antallet af dem, der kommer på egen hånd, på samme tid er blevet forøget. På det nuværende kursus er således fire ud af seks piger kommet på egen hånd. Vi har også bemærket, at selv i dag har piger ikke frihed, når det gælder om at tage beslutninger om deres eget liv. Så selv om de er ivrige efter at deltage i vores kursus, er de ude af stand til at gennemføre det. Og de som endelig kommer, har ofte kæmpet hårdt for at komme hjemmefra. Også denne gang var der tre eksempler på dette. Derfor er der faktisk færre elever i år. En yderligere bidragende faktor var, at mange piger, der havde lyst til at være med, ikke kunne komme, fordi de ikke havde bestået deres eksamen og derfor skulle meldes til igen i deres skole eller college.

I år har vi indført nogle eksperimentelle forandringer. Som I måske ved, har vi i de sidste syv år kørt dette program i samarbejde med Gandhi Vichar Parishad – Institut for Gandhi Filosofi – i Wardha, Maharashtra. I de sidste @2_ måned af kurset opholdt de studerende sig i Wardha, hvor de havde mulighed for på første hånd at høre de mange kendte Gandhi filosoffer i Indien fortælle om aspekter i Gandhi filosofien. Samtidig boede de også tæt sammen med dem. Her kunne de selv besøge de andre institutioner i og omkring Wardha – institutioner der er startet af Vinoba og Gandhi. Denne gang har vi besluttet at gennemføre hele programmet i Uttarakhand og se hvilken succes, det vil afstedkomme. En organisation i Mussoorie, SIDH (Society for Integrated Development of Himalaya) kører I øjeblikket et 1-års kursus for unge mennesker, og det er blevet besluttet sammen med SIDH, at vores studerende og lærere vil deltage i dette. Vores elever vil således bo en måned i Mussoorie fra den sidste uge af september.

En anden fornyelse er indført i de to timer, hvor kursisterne skal udføre fysisk arbejde. I år deltager de i Parwati Goswamis træningsprogram, som det kan læses andetsteds i nyhedsbrevet. De lærer at spinde og væve i uld, og hvordan de kan opnå selvforsyning i uldent klæde. De lærer alle processerne fra vaskning af råulden til fremstilling af stof. Kursisterne har været meget interesserede og deltaget med stor entusiasme i aktiviteterne, for herigennem kan de forøge deres kreative evner og håndelag.

Tidligere har vi tænkt på, at vi på en eller anden måde burde forbinde dette træningsprogram direkte med landsbyarbejdet, men indtil videre har vi ikke været i stand til det. Denne gang har dog lavet et program, som kan sætte dette i værk. Ved at bo i en nærliggende landsby i en måneds tid vil vi udføre et forskningsstudie i landsby-selvforsyning og landsby-afhængighed af markeder. Samtidig vil vi have mulighed for ved selvsyn at observere og forstå måden at leve på i landsbyerne.

Endnu en ændring i år har været beslutningen om at indføre et kursusgebyr på 1000 rupees (ca. 135 kr.) med det formål både at forøge den personlige forpligtelse hos kursisterne og få dem til at forstå vigtigheden af undervisningen. Det er i realiteten kun et symbolsk gebyr, for de aktuelle udgifter pr. kursist i de syv måneder er godt fire gange så høje. Shri Aniruddh Bhai Jadeja fra Gujarat har i de sidste tre år samarbejdet med os og undervist i Gandhi filosofi i praksis.

Det var gennem inspiration, uophørlige anstrengelser og stort engagement fra Radha Didi, at dette træningsprogram startede tilbage i 1993. I de seneste to år, siden Radha Didi overtog ansvaret for at styre aktiviteterne i Kasturba Gandhi National Memorial Trust i Indore, har hun – selv om hun har haft lyst – ikke været i stand til at ofre megen tid på kursisterne. Det er et stort tab for kurset. Men ikke desto mindre giver hun bestandig råd og vejledning via telefonsamtaler og breve. Til trods herfor er vi dog præget af hendes fravær.

Aktiviteter omkring Landsbycentret i Danya.

v. Basanti Behn

Børnehaverne.

I marts 1999 havde vi 40 børnehaver i Danya-området. Men i det forløbne år har to private organisationer åbnet skoler her for mindre børn – dvs. fra første til femte klasse. Regeringen driver også skoler for disse aldersklasser, og der uddeler man 3 kg ris om måneden til hver elev. På den måde bliver der færre børn i landsbyerne, som er fri til at deltage i vores børnehaver. Men det faktum, at forældrene her tillægger deres børns uddannelse en stadig større betydning, skyldes uden tvivl, at vores børnehaver har været i området over en årrække.

I april 2000 var antallet af Lakshmi Ashram børnehaver faldet til 35. Vi havde 728 børn i klasserne, og arbejdet blev varetaget af 56 voksne – lærere og rådgivere.

Børnene, der kommer til vores børnehaver, er som regel mellem 2 og 5 år gamle, men i meget afsides liggende landsbyer har vi også ældre elever. I år havde vi således fra et sted kaldet Dhirola en pige, der bestod årets eksamen, som følger efter 5. klasse i regeringens skoler. En sådan pige, som dag efter dag møder op i børnehaven med skolebøger, bliver naturligvis undervist og hjulpet af læreren der.

I princippet lægger vi altid an på at udvikle de små børn i børnehaverne gennem leg, og lærerne i de forskellige primary schools fortæller os, at der er stor forskel på de børn, som kommer fra vore klasser, og dem som kommer direkte fra hjemmet. Gennem fortælling, sange og lege tager vi alle fag op i børnehaverne.

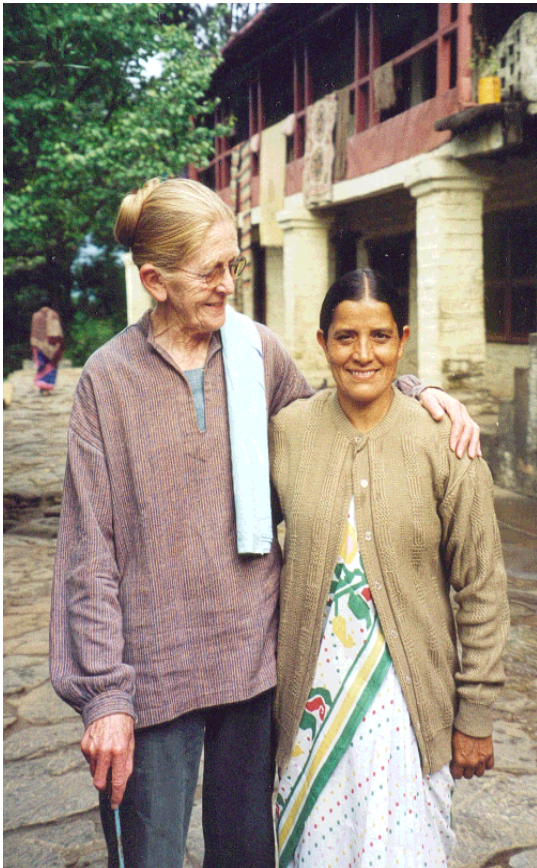
I de 40 landsbyer, hvor børnehavelærerne har arbejdet, er der i tidens løb dannet kvindegrupper – en del af dem med direkte hjælp fra Lakshmi Ashram. Mønstret er, at én kvinde fra hver familie bliver medlem af gruppen, der holder møde en gang om måneden. Medlemmerne giver efter evne hver især 5 måske 10 rupee (1-2 kr.) til en fælles fond. Disse penge bliver anbragt så fordelagtigt som muligt på posthuset eller i den lokale State Bank of India. Senere kan de bruges til fælles bedste for gruppen og for byen. For eksempel kunne man købe et stort kokekar, nogle siddemåtter, et lærredstelt eller en bryllupsbærestol af den slags, der anvendes, når bruden skal bæres til svigerforældrenes hus. Nogle af grupperne giver i specielle tilfælde lån til enkeltmedlemmer mod 2% i månedlig rente, og ved glædelige begivenheder i familien giver kvinderne ofte gaver til fonden hver efter sin formåen. Ved gruppernes møder bliver den enkelte landsbys problemer taget op. Det kan være rengøring og vedligeholdelse af veje og stier eller problemer med at passe og bevare skoven. Ofte arrangeres kulturelle programmer for at fremme trivslen i landsbyen. Man kan f.eks. fremsige hele Ramayana eller måske dele af den.

De lokale Lakshmi Ashram arbejdere kommer regelmæssigt til landsbyerne, hvor de ved møder, gade-teater, dukkeforestillinger etc. præsenterer bøndernes problemer og tager stilling til, hvordan de kan løses. Der er god forståelse mellem landsbykvinderne og L.A. arbejderne. I enkelte landsbyer er en kvinde blevet valgt som den ansvarlige for skovudvalget. I andre landsbyer har kvinder taget ansvar for både vand- og skovprojekter.

Foruden det daglige arbejde i børnehaverne bruger børnehavelærerne en dag om ugen til at gå rundt i landsbyen og snakke med kvinderne om deres glæder og sorger for derved at give dem styrke til at tage kampen op mod hverdagens problemer. På den måde bliver læreren en naturlig og nødvendig del af landsbyen, og ingen bryder sig om, at netop deres lærer bliver flyttet til en anden by. Fra børnehaverne udvikler der sig et tillidsforhold mellem L.A. arbejderen og hele egnen.

Miljøaktiviteter.

I øjeblikket arbejder vi med miljøet i 11 landsbyer og 9 mindre bosteder. Fire L.A. arbejdere bruger fuld tid på projektet, mens Pushpa Didi og David Bhai er rådgivere i vanskelige spørgsmål. Påtager man sig f.eks. at arrangere en lejr for at plante nye træer eller at bygge et beskyttelsesdige, så hjælper alle naturligvis til. Projektet har et kontor i Danya, hvor der er et lager af frø. Fra nær og fjern indsamler man frø fra planter med stor ydeevne, det være sig grønsager eller andre nytteplanter. De lokale bønder kan så købe frø fra lageret og derved skaffe sig bedre udbytte på deres jord.

Gennem dette projekt påtager Lakshmi Ashram sig mangfoldige opgaver, som har noget at gøre med skov, vand og jord. Vi har således forsøgt at indføre en ny slags græs med større foderværdi og hjulpet til med at plante frugttræer. Vi har prøvet at vise nytten ved at anvende små overdækkede "væksthuse" til grønsager uden for sæsonen og til at drive stiklinger frem – f.eks. af løg og kål. Vi anbefaler også kompost som gødning og viser, hvordan man kan lave ensilage og på den måde have grønfoder året rundt.

Vi har konstrueret opsamlingsbassiner for regnvand fra tagene og repareret vandingskanaler og tanke. En landsbydam er også blevet fornyet for at skaffe drikkevand til kvæget, der græsser i skoven. Dammen, som ligger højt, vil samtidig være en hjælp til at bevare kilderne længere ned ad bjergsiderne. Jorden på stedet bliver mere fugtig, og skoven får bedre vækstbetingelser.

Til sidst vil jeg beskrive et skovbevaringsprojekt, som vi har påbegyndt i år. Det drejer sig om 10ha jord, der ligger i et landsbyområde, hvor der indtil nu er plantet 8000 stiklinger af fodertræer. Vi begyndte den 24. august, som var skovens dag. Den blev fejret ved en festival, og samtidig organiserede vi et arbejdsprogram, hvor folk fra 11 landsbyer tog del. Vores arbejdere var der og folk fra hele omegnen. Før arbejdet gik i gang, ofrede vi i templet. Derefter arbejdede mænd, kvinder og børn, indtil det blev mørkt – kun afbrudt af et middagsmåltid i skoven. Det var et vellykket program.

For at holde på jorden i de dybe slugter, der ligger under skovgrænsen, har vi sået græs og plantet frugttræer. Der blev sået 50 kg græs og plantet 600 frugttræer og 55 bambus. Senere skal vi plante 100 bambus rundt omkring i skoven. Mange lokale bønder har været ivrige efter at prøve alt det nye selv, og til dem har vi uddelt i alt 200 kg græsfrø. Bønderne er meget aktive og har selv dannet beskyttelseskomiteer, og vi har nok at gøre med løbende at tilse og passe det arbejde, der er påbegyndt.

Tanker om fremtiden.

Lakshmi Ashram har i mange år haft to kadhibutikker her i området – en i Danya og en i Panuwanaula. Da de i lang tid har givet underskud, besluttede vi at lukke dem pr. 20. august 1999. Der stod vi så med en medarbejder uden arbejde, men lykkeligvis fik nogen den ide, at vedkommende måske kunne bruges et sted i landbrugsprogrammet – f.eks. kunne vi eksperimentere med at fremstille pickles, juice og "bari" (bælgfrugter som skåret, krydret, ristet og tørret i solen bruges i madlavning). For at starte det program skal vi imidlertid først have sat en træning i gang, og vi skal have skaffet kapital. Det er noget vi må snakke med Lakshmi Ashram om.

Med støtte fra ashrammen er der sket en vis forandring i Landsbycentret i Danya. Gennem nogen tid har Lakshmi Ashram overladt ansvaret for de daglige aktiviteter til os. Det ustandselige rejseri mellem Kausani og Danya kræver alt for megen tid, og arbejderne hjemme i ashrammen har en travl hverdag. Det er meget svært for dem også at få tid til at arbejde for os – f.eks. at tage sig af vores fælles regnskab. Derfor har vi fået den ide at lave en uafhængig institution her. Radha Didi har arbejdet for ideen, og Pushpa Didi har også gjort sig anstrengelser i den retning. I juni 1999 nåede vi så langt, at den nye organisation kunne registreres. Indtil fortsætter alle aktiviteter dog med støtte fra og i L.A.s navn. Kun 17 børnehaver har i det forløbne år været under den ny institutions administration. De har haft selvstændigt regnskab og har fået foretaget revision.

Det er som bekendt Lakshmi Ashram, der har været ansvarlig for opbygning af Landsbycentret. De fysiske rammer er: en stor mødesal, et opholdsrum for arbejderne, et køkken samt et baderum og toilet. Fordi centret ligger isoleret i skoven, kan vi ikke alle forlade det på én gang for at gå på arbejde. En af os må altid blive tilbage. Hvis der var en slags hegn omkring huset, ville vi være mere uafhængige.

Uden for centret har vi lavet små terrasser til grønsager, og vi er i stand til at dyrke nok til vores daglige forbrug, men det ville være nyttigt at få disse små marker hegned ind, så de blev beskyttet mod græssende kvæg. Vi har også et ønske om at udvide produktionen af grønsager og oprette en planteskole med stiklinger til nyttræer, men det hele afhænger af, om vi får den nødvendige støtte.

Centret har også gode muligheder for at kunne arbejde med syning og strikning, selv om der naturligvis især i begyndelsen vil være behov for træning.

Alt i alt forløber vores arbejde udmærket. Vi er hele tiden interesseret i at eksperimentere med nye aktiviteter ved siden af arbejdet med børnehaverne, og vi håber, at Lakshmi Ashram også i fremtiden vil støtte os.

Basantis artikel er oversat af Marie Thøger.

(SAS Ulandsfond har netop nu bevilget 5000 kr. til indhegning af Landsbycentret)